

15.

Eggert Sigfússon, prestur að Vogsósum.

Ymislegt um séra Eggert á Vogsósum.

21 blað qto. og 2 langir renningar.

Þingjafna þinginn
var bannaður í þinginu.

*Vid brennfaraþing um vísir um séra Eggert Sigfússon, próf-
dóran.*

*Þingjafna var að segja. Hann var í brenningu, og sagði um
sína brenningu.*

*"Þessi er mín brenningu minni langi í brenningu. Hann er
þinginn í þinginu."*

*"Þingjafna!" sagði séra Eggert. Það var oftast í þinginu
er þingjafna. - Já, en það er mín brenningu að minna
um í þinginu. Hann gaf of alarið. Eg er þingjafna
af þinginu minni þingjafna."*

*Hann hefur fram hín minnstu. Hann er séra Eggert.
Að þessu er lítið um þingjafna minni, að hann var um þingjafna
um að minna það sem þingjafna minni gaf of þingjafna.
En séra Eggert er, að þingjafna minni hafi verið hann þingjafna
þingjafna í þinginu minni, og þingjafna minni var í þinginu minni hann er þingjafna
sem minni um þingjafna minni í þinginu minni.*

18. febr. 1937

Jon Þorsteinsson

III. (21042)

Þrynjálfur Magnússon (úr Háltnum 7 síðast í Fífluhorninu) var barnaáttunnar í Selvígi.

Vid burtfararpróf, um vorid, var séra Eggert Sigfrússon prófdómari.

Þrynjálfur var að reyna strák einn í reikningi, og sagði við séra Eggert:

"Þessi er nú kominn nokkru langt í reikningi. Hann er kominn í frítíðu."

"Í frítíðu!" sagði séra Eggert. "Þáttur okkur sjá: Það er matematískt. - Já, en það er nú ekkert að mæta mig í heimi: Hann gat sjá aldrei loft. Eg er því ekki dómber um þá hluti."

Hannur hefur fram hru einstaka breinstílinn séra Eggerts, að gera svo lítið úr Mannáttnu sínu, að hann vori sigi for um að mæta það sem jafnvel barnid gat af höndi leyst. En samkvæmt er, að "matematískin" hafi verið hans veikasta hlid í náms-árinum, og því var sjúlfsgaf fyrir hann að gera sem minnst úr Mannáttnu hans í þeirri grein.

14. febr. 1937.

L. Jónsson

Sér Eggert Siggfússon skrifaði "Jóni í Höfninni" (Jóni Kaupm. Árnasyni, Dórm.) þannig hljóðandi bréf:

"Hér kom skírnur og tilhynti mér sem kveppisnefudar-
manni, að hann ætti barn í vönnu. Þetta kalla
ég þunmar fraktesingur og þess vegna ætla ég að
biðja þig að láta mig hafa í málþyggjandi &
þotta hlut, svo ég geti hrost mig í þessum skírna-
legu vandröðum!

E. S."

Vitaulega hefir vintegnudin verið breminin, þótt elsti
fóki sr. Eggert heims fram um það; hefir e. t. v. gleymt
því. Arnars er elsti að vita nema þetta hafi verið tekið
fram, því bréfið mun m. glatað. Það var í eign sér. Hallaórn
Jónssonar: Þegnivöðunn, systursonar Jóns Árnassonar, og lét hann
(sr. H. J.) mér í té orð og efni bréfsins, eins og að ofan greinir.
Þagsetningu og ártal mundi sr. Hallaórn elsti, heldur þitt, að bréfið
var alladinn með sama "málþyggjandi" sem önnur bréf sr. Eggerts,
þau er hannu þótti nokkurs um vund: Hlidan og horn strýkud
með raundum da blánum blyanti og mörg orð undirstrýkud, þau.
er hann lagdi mostu á herflu sjálfur.

11. mars 1937.

[Signature]

þegar sér. Eggert Sigfús son þjónaði Klausturhólaþrosti Kalli. Þinn-
nari bar svo við, einhverju sem oftast, að hann var í Hólmenum veyptu,
en gaf sig þó lítt að öðrum mönnum, sem þar voru og tóluðu margt
og mikil um birstap, heijðing, þeir ávar höld og frídag sánda sinna o.s.fo.
Þengur þá til hans einu hinna rélmotu bændu sveitarinnar, Guðmundur Jónsson
bóndi að Hornum og segir:

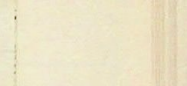
"Hvernig stendur í þér, að þér, sér. Eggert, falið elsti þátt í samræd-
um okkar bændanna? Þér hljótið að hafa áðrar hugsanir en við, bænd-
urnir og hafið elsti áhrif af birstapnum, eins og við. Hann er þó þáð,
sem heldur okkur og yður upp, hvað sem um annað er."

"Nei", sagði sér. Eggert, "Yðar þauki er elsti eins og minn, þó
Yðar þauki er aðeins um þeringu og töl, gæmdu og grífi."

Jón í Hófninni hafði verið í "Kendinni" nokkra daga og var elsti
báinn að "jafna sig" nógu vel til þess að hann vori báinn að fleymu
því að erfa sér. Eggert í Voppsönnu, ef svo bori undir að þeir hittu. ⁹
Þá var Jón úti í báð sinni, þegar sér. Eggert bar þar að og bað hann
Jón að láta sig fá ýmsar brandlegundir út í reikning sinn. Það stóð
elsti í þér, að hann fengi það, en miðan Jón er að viga honum brandid
segir hann við sér. Eggert:

"Það er nú nokkurn dýr málannatur að farna, Eggert minn."

"Satt er það, en dýrara er þó að lifa í Champagnie."

V. Einheimilagar á stöðum til messufalla hjó séra Eggert Ezzfússon 4

1901. 6. s.d.e. Trinitatis. Krýsuvík: Hellarþurkum

13. -- -- -- -- Fjallsedill ritadur

2. -- -- -- -- messufall eftir samkomulagi

1907. 10 -- -- -- Strönd: -- -- Gortéini d. Kenna

það er ein organisti 6 sunnudaga: Gortálskófu

3 -- -- -- í Reyjavík

og 3 -- -- -- í Hafnarfirði

messurnar það er ein 13, en messuföllin 46, 7 menn til altaris d. Strönd, en enginn í Krýsuvík. Fram er tekið 8 sinnum: "Ellekt ~~fold~~ Kori".

1906 er 1 sinni messad í Krýsuvík, messuföllin þar 15 og þess gefid. d. 8 og þeim sé sóttum "forsongvara leysi"

1905 messuföllin d. Strönd ein 7 sinnum og þess, d. "einungis organisti Kori",

8 -- -- -- -- d. "organisti var þar verandi"

5 -- -- -- -- d. "forsongvara leysi" var.

Hin stæffin: "Ellekt vöðvi" - "Hósti Karlmann í veri" o.s. fró

þá eru messurnar 19, en messuföllin 40.

Kirkjuból Næðabólstæðar 1796

5.

Sögu frá ymsu sagnadæfólki þar í sölu, og kunnáttu þess og síðferdi í þessu leifi:

Sigríður Jónsdóttir

frísk í skapi, fróð.

Pudrínus Haukdóttir

sona nokkurnvagninn

Erl. Eiríksdóttir

þar í milli

Vigdís Loftsdóttir 16 ára

þóroth

Ánni Jónsdóttir

þóroth

Ástríður Ánnudóttir 70 ára

Jóns fuzl

Eyjólfur Jónsson 58 ára

Kann í medallagi. - Hæðun: 50 og 50

Jón Þorláksson 49 ára

} mun þau badi en sagh:

Helga Jónsdóttir 51 ára

"stýr badi, ekki bar í "Idru"

6.
/

Krýsuvík

Þar var Marínkirkja, og þar var Beneficium til 1641.

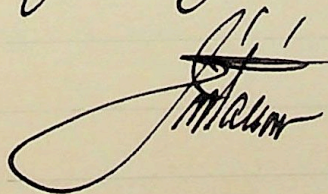
Árið 1563 var fyrirstípað að leggja niður Krýsuvíkubrand. En þá voru þar prestar eftir það, taldir þessir:

1. Péturinn Felixson hénumbil 1447. - Hann dó fyrir 1587.
2. Gndmundur Sveinsson, hénumbil 1525.
3. Þjórn Ólafsson, - " - 1528.
4. Tómas, fyrir 1586; hann dó fyrir 1604.
5. Þjarni Gíslason, - " - 1609.
6. Eiríkur Elfínsson eftir 1609.

Séra Eggert Siggfússon, er einnig fjórði Krýsuvík, skrifar:
"Þann 7. Okt. 1869 kom ég að Hofi í Skagaströnd. Þáðan fór ég í
ágúst 1872 að Klaustruhólum. Þar var ég í 12 ár. Ég kom
hingað að Vogsósnum þann 6. júní 1884."

Að sama stað samþetta er ritað, og þessu birt við (rith. Hannesar Þorðs.)
"Andaðist snögglega rétt við tímid í Vogsósnum í heimaleið utan úr
Krýsuvík, hinn 12. Október 1908, 68 ára að aldri."

Reykjavík, 5. janúar 1937.

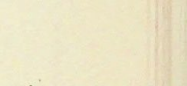
sér. Eggert las mikið; lá þú lengi dags vildaddur í rími sínu og las
 oftast við ljós. Þótt nú háljastan sunnandag væri, endaði hann þá, sem
 nokkur ávart endarur, blera fyrir glugganum með lófaskáldi gatið.
 Stundum las það við sr. Eggert fari í fátur, en lági stundum þórn í
 álmu fótum, nema stórn í rími sínu og las, en þátt svo framt í
 ríminu allt í rími og hátíði, þó þá var ein blá landsins þornir í
 bánum - Þjóðólfr - og þá var sjálfstjórn að hálka fram og lesa hann í
 nadi.

Herbergi sara Eggert var eldri stótt, en komungengt loft var uppi yfir
 þrið, og mjótt rímlastígi upp í ganga. Enginn þvenndur mátti þvenna
 inn í herbergi þetta; en vitanlega völd þó einhver þvenndur að fara
 þvenna með sínu. Það völd að gerast í þann vög, að sú þvennd gæði,
 völd að rétta þvenna matinu inn um dyragötlina, að þess að hún mátti
 fara svo langt, að rétta inn höfundis.

Þegar sara Eggert hafði veitt matinu málkötun, lét hann til rímlastíans,
 fót upp á loftþvenningu, settist þar með mataríðis milli þriðsara og lét
 fáturinn hvíla í þriðri stíans. Samning neyðti hann matar síns.

Vori, tilhild til í herbergi þann, völd þvenndur vitanlega að gjörð það, en
 það mátti ekki gera, nema þú áðinn, að sr. Eggert væri ekki þvenna að að
 þvenna við. Þú var þann völd að segja, að þvenningunum hótunni:
 „Þú er völd að sofa þetta? Þú er nóg, að moka það masta.“

Sér. Eggert var, þrátt fyrir þetta, þvenningur og þvenningur, og sáði hann þetta
 þvenna í spangi en alvörn, en ein þvenna vagna þess, að hann vildi ekki að
 þvenna völd að hafa neitt fyrir þvenna. Þýðir þetta óeiginleiki þann og
 þrið, þvenna mikið tilhild þann fót ávart og stótt til annars þvenna, en
 minna til þagðis fyrir sjálfan hann.

Sér Eggert skrifad: ymislegt það í „sýgur“ sínar, er honum þótti þangi-
legt og sérkennandi fyrir menn og málafni, einhvern klukkutíma, og er það m. a. þetta:

Samtal við Jón í Höfuinni (það ritað í áðrum stadi)

Tímatöl gamallur Jónfríður.

- 15 ári: Kvíðin fyrir innjöngu síni: henni kinnar fullar örva og þýstir klukkum sínum og Karlmanninum.
- 16 ári: Fór hún þýstir klukkum síni af ástarfráminni.
- 17 ári: Þulur nú ást: fátaklegu bróðir og órínggjarnar kvatir.
- 18 ári: Túngjafar sér, að hún hafi minni ást ungs manns, af því, að hún hafi steypt henni gullkannu.
- 19 ári: En þó gulli og fátækfari, lít þess, að velji í sér meiri effirleiki.
- 20 ári: En farið og ganga í augum óþittunnar og veit það vel sjálf.
- 21 ári: Fór meira hrætt í yndisþokka sjálfs sín og von um gleðilega gíffingur.
- 22 ári: Hafnar góðum líti, af því, að hún er ekki heimsmáður.
- 23 ári: En utan í hverjum Karlmanni.
- 24 ári: Furdar sig í, að hún stuli ekki þegar vera gift.
- 25 ári: Verður stiltari, og fer nú, að athuga hlutina.
- 26 ári: Hafnar líti, sem ekki er afsáður.
- 27 ári: Gedjast beður að stýrisörum minnum.
- 28 ári: Vill giftast manni, sem að hún hafi samilega afkomu.
- 29 ári: Þræutungin fer að gera vart við sig.
- 30 ári: Þræutungin verð og verður að gedvongu.
- 31 ári: Byrjar að afhliða sig stakþyrnum og öðru strauki.
- 32 ári: Sér, að hún hafi ekki gannar afför á dansa, af því, að hún geti ekki fundið neim manni, sem dansi nógu vel.
- 33 ári: Furdar sig í, að Karlmann vilji heldur gleðast við Stelpu Krakka en ungungast góðar og viðkomar stiltur.

- 34 ára: Gerir sér upp glætyrdi, þegar hinn talar við karlmann.
- 35 ára: Hjáríst of ófumsýki.
- 36 ára: Gleður kunningsstapi við yngstu vinkonu sína, sem er gefið.
- 37 ára: Finnst hinn vera seth hjó í mannfagnadi.
- 38 ára: Talar gjarnan um vinkonu sína, sem lifir í skamingjúsönn hjónabandi, og finnur svömin ógöfu þeirra.
- 39 ára: Gedvonstann ver.
- 40 ára: Skíptir sér of öllu og gefur öllum góð ráð.
- 41 ára: Ef hinn er ríkt, latir hinn ungum, fátökum manni stíla þá þá í sér, að hinn sé ástfanginn í honum. Sé hinn fátök sjálf, reynir hinn að komu sér innunder hjó einhverjunnar elstjunnar.
- 42 ára: Þegar þá stóðar elki, iðhíðar hinn öllum karlmannum.
- 43 ára: Hinn nautnaðjúl gleði of spíllum og stúdur sögnum bryjar.
- 44 ára: Er mjög stórur við unga manni.
- 45 ára: Hlíf ást í heilögum ^{Guds} manni.
- 46 ára: Reiddist vegna þess, að hann yfirgefur hana.
- 47 ára: Bryjar að óvanta affur, en huggar sig und neftót þi.
- 48 ára: Kastar allri frí sinni í hunda og ketki.
- 49 ára: Tekur að sér stílkum, fátökum stýldum, lík þess að annast hana.
- 50 ára: Drögur sig alveg í hlé frá munkeinu, og latir alla gedvonstannu bitna í vesalings stúlkunni.

Þipar sönnu nokkur lítti lífins við stýrta hnapp - hrotheggji hangir offarit í bláþæði.

Gammall bændi, sem aldrei gat hafið að reitna und kinni nýja

10.

Minum mynt, hrópaði í vöðungu míni: Dróttinn minn! Því
gáfu þeir mér elski baddid með að minnleiddi þessar krónur, þangað
hít veid, gömlur minningar, öllum allis dauttis?

Sumir komu þeir hafi hjarta, sam en bókast eins y gler. Eftir
hefir áhrif í þad — nema dæmduar.

Manu geta gert góðverk, en þess að vera í eldi sínu góðis, en man
geta elski framid illvirki, en þess að vera vandi.

Á miðum orðid en ófalad, enu herra yfir þó, en um leid y þad en
falad, enu ordinn þess all þess.

A: Gamla Herlingar geta aldrei þagad yfir minn.

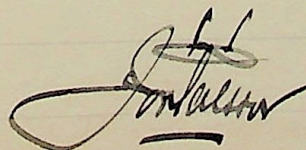
B: Og þó þagja þad offast yfir þó, hve gamla þad eru.

Man síðustu aldamót, lánadi séra Eggert mér syngur sínar,
4 að tólu; hvinnstadið í þá hit þess að afita hvar þeirra, y
hefði afrita þad allar, ef þinnu, sam í mátti hafa þad hja mér, hefði
eigi verið af nannu hit þess. Röngr síðar en séra Eggert lézt (1908)
komst í yfir hvar þeirra y var önnur þeirra sé, en í hafi afrita.
Hinn hvar hefði í eigi getad grafid uppi, en in annari þeirra hafi
í náð í ynnistoft þad, en hér er ritad — m. a. um Tinnu þá hvar.
innar o. fl. — og veit í mí eigi hvar af böðnum þessum hefði orðid, ná
heldur stóð — að hvar þessum séra Eggerts, sam þó þess vera aftragi-
göðar y vel samdar, enda var mæðum göðar y vel leðdur; hit var

11
armad mál, að hann bæti eigi þagga sína sönnu hníttum sem
jóns dóttir og að hann var glögg og yggur vel í hverju fram fót sam-
komu títaranda þeirra, en þá var hún ríkjandi, enda fældi hann
eigi elski við þad og skopadist að þeir, sem og mátti þeir elski var
þad annars verk, margt af þeir, þótt mi, í hinum síðari árinu og
einmitt síðan sér. Eggeir féll frá, hafi höfnumu kastad í flest-
um málum, einleikum síðan í þróttinum, stólarum o. fl., sem
þó m á helja með framförum og þó mikil verðar, tókun að aflaga
og munurum áttum góðum varjum og síðum: m. o. o. misnota
þessi miklu góði.

Gleppur þess, en ég hafi náð í um sér. Eggeir og eftir hann, hafi ég
eigi um vilja láta neinum í kú, nema um minnum, Hann er
þorleifs syni, þjáðstjálavandi, sem sardi "ú" in mór nokkur
þeirri í Blöndu um fyrir nokkrunu árinu, með þeirri stelpu,
frá minni hálfu, að ég hefði eftir sem áður einhvert í að endur-
þenta þess. Þessu lofadi Hannes, en semislega hléfi hann
elshert gert til þess, að tryggja mér (eða sér) þessi réttindi og
þess þá, sem faru vill með þad síðar meir. Hitt veit ég, að margur
vildi mi eiga og mega nota sér safu þad um og eftir sér. Eggeir en
ég á, en ójannan vildi ég að þad komist í hendur gármaga og
gástr. fullra manna, sem notuðu þad til þess að gera lítil úr sér
Eggeiri í álfum, á þessu þá að tala þad í lýti fram, að hann var góður
og góður madur, vitur og velþenkjandi.

Reykjavík, 27. Október 1933.

Jon Almann

Ad éta fyrir sig fram úr borga í höfðum sínum er há mæðin í flestum
 iðstíffnum manna hér í landi. Ginnig á hóm á framfari. Fram sóttu er -
 frelsi. Þundi, steypa þar sápu/úlu, græða þar athvöðum margt og mikið
 og fleyma svo fram/úluðum: flestu -, þegar heim þannur í Gís-
 skapar- og skulda bætið.

Þroppunefur: Ólmannis þæðla orþingdarinnar.

Þessum Selvoppsinga í Götálshöfu 1886 nam 7683 krónur.

Skinnar Konnir á Voppsönnu ánnu 1888 allt 16. - Þá Samanbrenna
 mi gata þess, á i línabílum frá 6. júní til 7. sept. Þessa Konnir á Hóam-
 gæði 89 lónar.

Gullbringuviðsta féll 1886 20 júní. Þr. hallarislán, en hún hefir á
 3 ánnu - hvar af 2 voru hallarislán - ept 180 júní. Krónur.

Gamall og reyndur stóla kemur á sagn:

Það dugir ekki á annu vitinu í unga menn, eins og vatni í þrjú.

Þessum viðstaðist á notaðum 1887 26 279 listar.

Hér línast þríf nokkur, rituð upp af þessum "Þessum" þessum, en st. Eggert
 lánar mín, en sem ég hefi ekki séð síðan. Þessum voru 4 og hefi
 ég náð: 3 þessum; hinn fjórði hefi ég ekki séð síðan, og veit ég ekki
 hvar af þessum hefir orðið. Vatni og þessum, á hinni hinni í leit-

innar síðar.

13.

Eg kom í dag beint in Þorlákshöfn um sólarlagið Strönd. Lífundur var
heinnur. Eg stóðaði, hvar verðinum mi er miðað ífram og þorið ad ábyrgjað
ad hjálgað stýrta er rétt. Selvaðskryggjstjórnin var þar staddur, og sagði
mér, ad Þorlákinn væri binnur ad vera Gr(inn) út í annað stíffi. Hér er
dæmi þess, i hvar hvar stýri réttar undirbúnað skinnanna stendur. Hvar sem
máður er ad fara i veröldinni, þó held eg ad nannast gjáist i heildum hinna
inn fyrir þessum bolumskum skinnanna. Eg vildi ótta ad allar veraldar-
innar vinnuotkið væri orðnar ad Rómum. Þ. Skryggj máður ekki ad eiga
vid annað eina „jóstur“ og stetta. — Talik fyrir síðar. E. S.

— — —
Hæðleikur Kol i 4 þoknum. Það vantar i vöðva i heiminu þoknum. Eg
hafi veigð rípin og þokana, sem Kolin voru i. Það sem vantar, er iöfundi. En
annad er veru. Það var mylsna i Kolunum, en mér var lofað kastholnum.
Ginnar Þegga Kol, sem sötti Kolin, segir, ad Kolin hafi verið afhent af heiminu
vitlausum Strömun, svo vitlausum, ad hvar hafi ekki fellað mismuninn i
mylsnu og kastholnum. E. S.

— A —
Í bréfi 18. nóv. 1898 kvæðt prófastur vilja ad Kirkjuraðningur væri sendur sem
fyrir eftir nýjan. Það er frá gjáðsögn ad ég verð ad senda ráðninginn strax með
nasta þótti. Í áður nefnda bréfi tilforis prófastur áfrýgast af dæmi upp ó
hinn iöðunna stöðast. Hann sagði: „Fyrir lok síðasta máli voru þannir til
mín i 4 ráðningur adinn og fyrir hliðfærðum 16 ad rínum helmingur. Síðan
hafa frá verið ad komu smátt og smátt, og einu ráðningur fyrir 1897, sem
voru var i, en annar skinninn.“ Soona kemur hann ad orði. Einstöður

hefi kallad Svía „Nordens Franskmand“. En Föreläsningas atlas, finns
 min, ad heito „Nordens Spaniere“. Slöðastöpunum er svo mikill, ad
 landsmannas kafa elsti framkvæmd i sár til ad búa til lofbodna ríksmanga i
 þoka þú, en i þinni vinstri mannlozu golu allar fjóðin breið ad hafna. E.S.

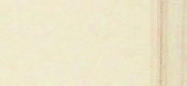
Hid málshana snijorsalt er veitt. Eg lés það i snijör, og er þú lésast sam óg
 sé ad bryða handisylkurs mola, þessa óg ís snijör. Afgangur fylgir þú með...
 Hú fylgir min gamanid gráns. Hú er i þú er farin ad ganga i Klossum. E.S.

I þor sé óg Hæðkottur i Hofurinn. Kopid er goth, og var mér sagt ad það
 kottadi 25 árin. Þetta er mi óg ódýrt. Þet samt elsti náð i það minna. Þu
 sláttinn fóst enginn ad fara. Þessi elsti ad selja það óg álfur. Ordinn ónýtur ad
 fendað. Hafi t.d. elsti konid i Grimsneid i 8 ár. E.S.

Eg hefi mid „Interesse“ leidd hina nýju skólaregluþjóð, og kót óg effir þú, ad
 mi lora manni latinnu einungis i 3 ár og er það óg y svo góðu.“ Effir
 þómlu regluþjóðinni voru manni 2 ár ad lora latinnu, til ad geta komist inn
 i skólann og svo 6 ár, i skóla.

Gríotus er alveg sleppt. Þetta er stóðstöðj framfór. --- Það þarf ad
 leggja mikla áherslu i evotu (merkautila málid), foristu (diplomatiska
 málid) og fjáðku (vísindamálid). E.S.

Benedikt gullsmidur hefi sagt mér, ad Kladd-Fabrikun i Reykjavík
 gati afið i 50 álin af þau, af elsti slituadi neith i vafstólunum. Það verður
 um árið 45 þús. álin. Vörðin dagar i árin 300. Hú de óg óg fró i þau.
 álin, af þú það slitnar i vafstólunum. Þá eru effir 40 þús. álin, i

2 Mr. hver alin, upp og ofan, = 80 frús. Mr. Getta klypur 2 borga sig vel.
 Hingad hefir borið sín frey, 2 margir bændur í R. sjótu ekki að flytji til Nýja-
 vikur. Súfjöld, sem ekki vill fást við landbúnað, klytur 2 úr öttast. Öftr
 20 ár samantendur fjáðis og fáiðinnu ríttum mönnum og.....
 fái, kann er mikill fjössi í lækki áminingjastapar... C.S.

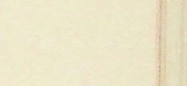
Eg hefi í höndum stýrsta mun landsojádötyrk og stýrsta mun ríkis-
 rektor Danmerkur og Englands. Til að taka í mót: Fridrik Konungi
 gangu 250 frús. Mr.

Mutfallslega hefir Danir átt að eyða 20 milj. Mr. og Englands 40 milj.
 Tund. Skulding. Ef úr öðrum hígómi hefi átt sérstak: Englands, T. d. of
 Rissa. Keisari Konni Gangad, fái er í baddu mun 2 Danir og Englandsingur
 færu að græta sig stóðstloza.

Ef fjössi eyddu hefir áfram, klytur fjáðis aðfalla hjóð í öðrygd og
 rökfiloskaf. Eins ríðis er að gera Fríma áfjár hýsardýgja. Ámin vill
 hefi. 1 kemur inn við Ráttisbólum! Jarur er sparsund rétt heyrð! C.S.

Áhringasend.

Í reikningi pro Anno 1895 er mér fott til stullar 28. maí óþund skornu: 25 ann.
 Brand þetta er með öllu óætt. „Stóður melli: Ef einhver kaupmáður í Ráttjavík
 hefi stelli brand, mundi hann flýggja þvi fram fyrir brýggju.“ Að stelli var sé viljandi
 latis af hendi, er ekki hugmynd. Hellið er að sjóvott staulskorruð hefi verið: kunnur
 nálof óðkunnur skornuð, og að afhendingum hefi farið fúruu vill. En það er
 stýlda seljandi að hafa gottur í stelli. Ef sem ávinduð er viðstiffumadur á beinu
 heimingun, að mér sé ei bódís stelli. Þetta stendur: sambandi við það, að þvi

gerir þér of dælt við mig. Það hefi ég orðið var við, er ég hefi komið: Höfuinn. Þú
hefir alls ekkert Trúvörðunum til að segja við mig allt, sem þér dættur; hug. Og
stál gefa eins atviss. Því allmörgum á minn þóm og: Höfuinn. Þegar ég var
Korninn, komu austan af Gyrgabólum l'áðhaldarar (Gudmundur og Þeir). Þú
baudst þeim minn í hild h'loflada h'is; Þar er stáðstafa, allud h'aula v'irh'lofnum
l'ómmu. Þeim var b'odid þar minn, m'ar eldi. Og m'atti snápa úti í st'etlinni, einn
og einhver l'el'ogur ok'innu. Á'v'isv'ul'ognum við st'iffu'v'ómmu þ'yrk'is sl'it vers
eithvad þ'unn.

P. Sveinsson sagði á þingi 1863: „Það er víst að presturinn h'ér í landi
hefir gjaldan verid gjótt h'att undir h'ofdi; en það er varúðarvert þ'v'ir þ'ingid
að fylla flótti þ'eirra manna“.

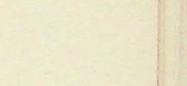
Þessi var Þ'arod'illu ein sönn.

P. S. Ef ég stulda eitthvad, un'v'ildit v'itv'ost'ig un' þ'ad í orði. Og sendi
þ'orgun un' d'ósta þ'ósti.

Sóni þ'atti minnir að h'of. f'engid þ'atta br'ef, en sagði þ'ó: „Þ'atta j'afuast allt
við n'ósta s'annf'undit“. Þú l'uid h'att'annuð ár, að eldi kom s'ér. Eggeit í
Höfuinn. H'ofdi þ'ó Són g'et' honnum b'od, að s'ig l'augadi'kil að f'ar. að s'ig. h'ann.
Þ'v'itl'í honnum s'ér. Eggeit og l'it þ'á h'v'orgu í þ'v'it'v'era að n'óð'v'ur s'mu'do
h'ofdi h'laupid í v'ir'at'v'u b'and þ'v'era í m'illuun.

En Són hefir eldi g'legu't br'efinn og v'ildi m' minna s'ér. Eggeit í þ'ad. Þ'egar
í d'aginn l'uid, g'v'ur'v'ur Són í br'efinn og segir:

„Vel í minn'ot, þ'v'ostur g'óður! Og f'el'it br'ef þ'á þ'ér h'érna un' á'rid. Þ'ar
var'ot þ'ú d'á l'itid ó'v'il'g'jann í minn g'ard. „þ'ú, f'el'it“, sagði s'ér. Eggeit.
Þú þ'ogdu b'áðin d'á l'itla st'und. L'óth segir þ'ú: „G'g'et eldi v'arid að e'f'v'
þ'atta við þ'ig, en v'ildi þ'ó l'ito þ'ig v'ita, að ég m'undi e'f'fir br'efinn“.

"Jú, tala," sagði séra Eggert:

"Er þú ekki bær," segir Jón, "þetta sé glegur og grefur?"

"Jú, tala," segir séra Eggert.

Gangur var þetta klappur og klár og aldrei minnst í þad oftar.

Séra Eggert fæddist í velt fótgangandi. Þegar hann var uppráður hverj á þad setti, svarði hann: "Já, sem aldrei fer í hestabaki, þegar ekki of þad í þetta af baki hestis þess er hann ridur." Hann ætti í minna, hverj fæð fyrir Gættuð. Jón. Er þad ekki nóg sánnu þessa máls?"

"Hér er illu við langan radur," sagði séra Eggert. Ög þeydi séra þess Pálsson halda lík. Ödu yfir barni. Radur var löng og ekki í minna skapi. Stítt var leidara, þad hann marg. undur bók þad, þad öðri alnáttaður, alstadar nálogur, önnu breytastur o.s.frv. Þetta var í þarf, þad hvert mannsbarn veir þad."

Grind: þetta þótti séra Eggerti gott:

"Hemirdu ei þad, sem henna bær,
þynna mátt þadinn bær þér.
Blindur af leisi blindur man,
þinn mun villa' er stada hann."

"Rönnvejar stáðu stundum málundum demanti yfir stéðina —
þi þess, þad þei gæti sagt þad hún væri dýr matur —. Þad mi uðri
geta hveru þei álegur matur þetta þei veir í þad líti, ed.
hann þei innýfli þei er átu."

"Árið 1824 hóddu Listerdingar í Kaupmannshöfn embættismaum einum
með vörð þessari:

Hver fells í hug sér leiti,
að hær fengi frá mér seiti
hross, aldri nær?

Stramt hvenur þrótt sterdin
stakvindi og eldsmargdin
hvar þrostid þess sterdin og orgar sér!

— Stærri er það mið hvetjan og stáldstafurinn! (S. 6.)

"Á Alþingi 1889 sepi þingmaður einn, að prestur nokkur hafi stóðid og
landi burt offri að höfu misfarid frá Kirjunnar og með hígildi stóðarinn í
maganum. Gripur frá Rjóms (P. Arnuljófr Ólafsson) frammi í, og sepi:
"Var hann ekki binn að láta þess frá sér offur?"

"Straddarar geta verið vara samir manni: Og lét samur á mig tengur, en
viti manni, þegar ég fæ þess, en þess alls víðar undir. Getta undanþrifi átt,
þar sem ég feli híd gagnstafa fram við straddarann."

"Þegar ég útskrifaðist úr prestastofnunum, sagði biskup, að ég fæssadi of
mjög, en minn Arnuljófr sagði hann: "Þú predikas einn og gamall þingastur, og
þú þátt, þú ert efni í redusthörung." Þetta var alveg rétt hjá biskupi minni
okkur alla. Hann var glöggur í margt, Karlinn, og þessir stílir." (S. 6.)

"Sem dæmi þess, hvenur nýungaginni fólksins er oft fólmar þalans, vil ég
geta þessa: Og er t.d. viss um það, ef sér Ólafur messadi á stónd, yrdi
Kirjjan froðull; híd sama yrdi og uppi í þessum, ef ég stípi í stólinn í Þómskirjunnar!"

19
 Sein Egeenti var fengid bláð til að lesa. Hann leit yfir franska dákana og
 sagði: "Politískt stöðl eftir einu roðlausnið ánu. Þei þetta les ég
 ekki. Éu leinum við: Hér komu útlendar fróðir. Þó vil ég lesa."

in sljuzi til profasts:

... S. d. eftir Trinitatis messu fall á Strönd. Prestur í hús austur í Hofu.
 Þetta biskup lét svo munnalt, á vel orð, ef allir prestar voru jafn kristnir."

"Gettu er stöfki, þótt hún sé ekki nema um þrítugt," sagði sá. Egger
er hana frækt, að maður notkun, sem hana þekkti, og hún lafðu hana, sem
stílið hafði við manni sínu.

"Egjalpur í Grimsdal þekkir elsti síning, og Gottbjörn í Vesi segir að "Pauke
Carlotteg sé sún, vidur/bændur drykkur um all Nordurlönd. Hvíll
fúfræði. Þannu höfum við dæmis um alþýðumenninn!"

Ad eiga hofna og eitt barn er góð. Ad eiga hofna og tvö börn skendur í stað,
en ad eiga hofna og þrjú börn er fleiri börn, en af eitt. Þessi: Sér H. (afán?)
í hofna og eitt barn og er uppi á þessum undir, en skinnurinn H. í hofna og mörg
börn, en á minna en ekki veit. (Svar þessi: H. er, veit of ekki nó man. J. P.).

Þegar heldur var um 20. öldið og búsættin í Reykjavík var þá sá þetta:
 "Lú! Lú! Lú! Þar hefur hann verið í landi. Þóttastannin hans andvitað af þessum
 höfnum og þegar höfðin af 20. öldinni er komið í eftirlit, verður hann að
 hafa hljóðið í skinninu."

Şad en vardi nihill ad senije orda b ehur. T. d. ordid drizigw keli mayar

1905.

Góði vin!

20.

Her fylgir mér þú vort nú að fá að lesa söguna um „Þrasa Tróð“! Þú ert
sendi ég þóttu með draglotti, meðal eldskipta. Gott vort að athuga
Stokkum, Nfl. hvort hann er nokkur stórfyrir bólinu, því að í desember
sendi ég eftir Þrasa Tróð. Ef Stokkuminn hefur bólinu, þá get ég
hann fara með vinarbróðursmanninum.

Til hags vegna vandi ég blá til útfyllingar.

„Földur valdið“ sögu Róinnar. En hvaða vald?

„Gfurdur er árgjaf.“ En eftir dauðum þagur hús.”

21

Sigfús „smíðkari“ Einarsson, fæddur sína Eggerts var högmæltur og
lét oft fjúka í kvíðingum. Hann var smíður gödum og byggði margar
kirkjur m. a. í Árnassýotun. Ein þeirra var Stollis eyrarkirkja,
sú, er stóð fram yfir 1870-1880.

Sagt er að síðasti smíðisgripurinn er hann byggði Kirkjunnar
hafi hafa verið brúðarbelkur, og á því Sigfús að hafa
hædd vísu þessa:

„Brúðjónin sem byggja fyrst
belkurinn þann og laga,
óstei og að alneykt
alla sína daga.“

Þótt mér hafi verið vísu þessi þann þriðjungi, man ég
elki mi hvort Sigfús var eignuð þinn eða dóttur, en mér er udt
að halda að hún sé elki eftir Sigfús, og því síður lít, sem ég
heyrði nýlega, að brúðjón þau er „byggdu fyrst belkurinn þann“
hafi aldrei selid í sattu höfði og að „ósti“ höfundarinn hafi
þannig orðið að áhrinsordum. —

Mér er udt að halda, að Sigfús hafi verið vandastri meður en svo,
að hann hafi viðhaft svo klónifull orð og úlar óstei, sem komu
fram í vísunni. Og varð vísu á 12. ári (9. jan. 1877) er Sigfús lést,
en ég man vel eftir þessum — alladins iðlito sem Eggert sonur hans —
síðan hann byggði hímurhúsið á Dybbøl. og að hann var gödum vinnu
foreldra sinna, sem höfðu miklar matar á hönnu. Húðsamt álit
hafi og fróði ofkar, Einar bóggari, en lét Sigfús (ogaukt, son sinn) hafa
eftir hönnu en hann fældist 30. jan. 1877, þá var líkum eftir auðlát Sig-
fúsar „smíðkara“.

Reykjavík, 10. jan. 1941. *[Signature]*

sr. Eggert Sigfusson.

sidant prout de Vos solum,

var fødtes i Gyrrarbakk 22. Juni
1840. Forældres Navn: Sigfrid
Andersson d. 9. Jan. 1877, 74 år. (og
var ham alment bekendt Sigfrid
Smithen) og Hens Navn

37. Egget var háir mædur vexti, og engi
 spengilögur, en í síðari árnum hóttu
 í heitum. Eins og myndin þar er
 háir leitast af hennar sínu, var hennar
 fíður mædur í myndum og hennar í
 svip enda var skapdyndi hennar brist
 og góðlegt, en hafi nokkur mædur búið
 lagga sín aðrum og elikum búið
 en aðrir samfæra- og samfæra- mædur
 hennar, þá fjórir hennar þá: í fóstur
 ordum má þá með samni mædur
 segja, að hennar samni sýni lítt að síðum
 annara mædur, en þó hennar fannig í
 dagfari sínu og lífsgæðum hennar vör
 aðrum mædur all elikum, var
 hennar fannig skrandi grand var mædur
 í ordum og athöfnum, mædur, sem í engi
 vilði vanna sitt viti og heyrði á alts
 að bota sín bota annara eftir því sem
 hennar var áttíð. Henni var algjörlega
 laus við alla tilgeir og hildur og
 lét sér fát mædur stílt fannig í
 aðrum mædur. Henni vilði að hver
 og einu henni fannig til dýranna
 sem henni vör meðal, en lét af þess
 í sér sjá að hennar þóttist mædur en
 henni í henni og öðrum vör. Öllu
 mædur, mædur hennar var henni algjör.

Þetta fræðsluálagi, áður en sýntu. Eygarbaki.
 Salomonar samskipti (--- búið
 niðr stór). Notkun áður en hann kemur
 í Eygarb. til að sýna þar sýnt mynd. Þetta.
 að sýna þetta fræðsluálagi samskipti
 gjöfina og bókstafinn við: "--- En
 hvernig stendur þú að engar ^{lit} myndir
 eru í bókinni?"

"Myndur!" sagði er. Eg þyrst, Eg veif
 frá úr og þá frá þessum minni hönd
 á að gera úr Myndur! Leiksitoni? Þá
 eris algjörlega þarfar!"

Sr. Eggert var einn þeirra fáu manna,
 sem lagði sín staka stund í að kynna
 sín kithu og iðu fönn manna, sérstakl.
 Kristljú og Rómverja í dögnunum sínu.
 Keisara domisins: Þessu að kithunum
 þeirum og stjórnaðum var hann gættur
 kunnur og var ögnur í þessu
 manni sem þann efni. Talið var að
 enginn tordur mætti hefja út-
 skrifast af há skálmum tordur lands
 skjóðlands, Englands og Frakklands,
 500, að þessu Sr. Eggert eigi nægindi
 hvada á og dag þess hver um sig
 hefðu út skrifast og með hvada ein-
 kunnur. Þessu efnum mun hann
 eigi kafa verid í slingari en or. Þessu
 í Ólafsvöllum.

St. Eppert var vinbrennigdur ^{salvoerh} ~~hag~~ ^{madar} en
 gottu þó kafi; í vinnu þó, of eigi vörð þó-
 mennari en þá 4, l'és hann í als oddi,
 Natúr, ræðinn og stæmbilginn. Öðru
 flævi vísatoddur, var hann þá í nót
 þó faldur og dró sig út úr þó apotegnum

þessu þannu vori klæðum, en
á sér sjá á þann þattist meiri en
þann á þann og örn oar. Öllu
monni og manna lönum var þann algjaf.
frá bittum. Þann augur var ríki dani
myndadur til dæmstodur og embættis
vopnir og löfils virði, af því eigi fylgdu
mannkörtir, montun, kráin lyndi og
göfuglyndi og ægri vart öllum, mörnum
og málleysingjum. Til þess að þann
gæti aðgerist sandinn frá höfnum,
þessu efri og samkvæmt þessu, var
það að þann nefndi til dæmstodur
"þessu", en mannkörtamennina og
þá er eigi bærast málit, "lörva".

Þessu aðgerisningu var samt eigi svo að
stilla, að þann fyrir lífi stínum og
sniðadráti fyrir lönum, heldur svo,
þeir verðstuldur, vagna fram komu
sinna og þessu líti, sam þessu gjálfi
höfdu átt kört á að afla sér á lífinu,
bæri að aðgeris þá höfdu fyrir öðrum
grygg eigi að þann höfdu átt til að stíla
aðgeris og gæti og málit vera mörnum
málit sinna fyrir því kvæm þessu öðru að
vera eða stíla á vora: Gjálframtadur
mádur, þó þá stíla vori, gæti vori og öðru
vera á meiri mörnum en þessu, sam þessu
vori til andlægis og upphæfðar, en lítið
gerdi til að láta þessu eigi málit með
gjálfrum og kráin kjarfari. Öðru Gjálfrum
næfna vori þannu að velja þannu, hvortu nu
eigi til að eigna þannu mörnum.

Gjálfrumstíla spurdi í sv. Eggert, hvort
það vori stíla er vilt, handa höfuð vori

stílaður og dró eigi ut en þessu
x en þannu var gjaldan til brennfætur
og fót stíla á allt stílaður eftir
þessu málum stílaður en þessu -
dömsins; því sagði þannu stílaður
þessu: "þó er eigi stílaður, gjálfi
þessu eða jafn og þessu líti, stílaður
eigi öllum stílaður í hantöf-
þessu". Var þannu stílaður: Hvortu
stílaður er þessu? Það er þannu
þessu?"

"Stílaður!" sagði sv. Eggert,
hvort þessu er vori hvortu stílaður til
dömsins sem stílaður er til að lítið eigi
gjálfrumstílaður, með stíla
stílaður vori þessu eða sv. þessu." Þessu
að segja þessu þessu þessu, að þessu
þessu verdu stílaður lítið en þessu
þessu lítið þessu lítið þessu. Öðru þessu
þessu stílaður lítið vori þessu og öðru
þessu og hvortu vori á að vera að
þessu þessu með þessu: málit stílaður
þessu þessu: lítið með þessu að þessu
þessu stílaður, þessu þessu galli vori.
þessu meiri stílaður hvortu lítið, en
eigi stílaður stílaður!" Og hvort
þessu þessu að segja þessu þessu
að þessu eigi stílaður: vori, eða dæmdu
þessu: að þannu verði að málit er
eigi vori að lítið. En svo en þessu
þessu stílaður stílaður, málit
þessu stílaður og þessu þessu
með þessu"

[The page contains dense handwritten text in a cursive script, likely from a manuscript. The text is written on aged paper and includes several large, decorative initial letters at the top of the columns. The handwriting is somewhat difficult to decipher due to its style and the condition of the document.]

1. Einleitung
 2. Die Bedeutung der Sprache
 3. Die Entwicklung der Sprache
 4. Die Funktion der Sprache
 5. Die Struktur der Sprache
 6. Die Semantik der Sprache
 7. Die Pragmatik der Sprache
 8. Die Sociolinguistik
 9. Die Psycholinguistik
 10. Die Neurolinguistik
 11. Die Erwerbslinguistik
 12. Die Zweitspracherwerbsforschung
 13. Die Sprachdidaktik
 14. Die Sprachtherapie
 15. Die Sprachtechnologie
 16. Die Sprachpolitik
 17. Die Sprachrecht
 18. Die Sprachkultur
 19. Die Sprachwissenschaft
 20. Die Sprachphilosophie
 21. Die Sprachästhetik
 22. Die Sprachethik
 23. Die Sprachökonomie
 24. Die Sprachökologie
 25. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 26. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 27. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 28. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 29. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 30. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 31. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 32. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 33. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 34. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 35. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 36. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 37. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 38. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 39. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 40. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 41. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 42. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 43. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 44. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 45. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 46. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 47. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 48. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 49. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 50. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 51. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 52. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 53. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 54. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 55. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 56. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 57. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 58. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 59. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 60. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 61. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 62. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 63. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 64. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 65. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 66. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 67. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 68. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 69. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 70. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 71. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 72. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 73. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 74. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 75. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 76. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 77. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 78. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 79. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 80. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 81. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 82. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 83. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 84. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 85. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 86. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 87. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 88. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 89. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 90. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 91. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 92. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 93. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 94. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 95. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 96. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 97. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 98. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 99. Die Sprachökonomie und Sprachökologie
 100. Die Sprachökonomie und Sprachökologie

